

Čas ve sportu. Nejhorší byly večery před závody, vzpomínají olympijští vítězové

2.7.2024 - Barbora Žehanová | Česká olympijská

„Když jsem ukončila kariéru, jedno z mých prvních předsevzetí bylo, že už nikdy nechci mít na ruce sporttester. Měřila jsem si každý trénink. Ostatně organizovaností a dochvilností jsem lidem protivná doteď, byla jsem na to vycvičená od dětství,“ s úsměvem líčila legendární lyžařka Kateřina Neumannová, olympijská šampionka z Turína 2006.

Coby profesionální sportovkyně se řídila podle přesně daného časového rozvrhu: například na snídani šla tři a půl hodiny před startem. „Závodili jsme dopoledne nebo nejpozději kolem oběda, večer málokdy. Předstartovní úkony byly pevně dané, každý měl svůj čas a délku,“ nastínila Neumannová. „V mém sportu je nevyzpytatelnou proměnnou testování lyží. Někdy vyzkoušíte dva páry lyží, a když jsou na tratích třeba týden stejné podmínky, trvá to 20 minut. Zato někdy se do poslední chvíle čaruje s lyžemi, což dopředu nenaplánujete. Zároveň vždycky víte, jak dlouho před startem chcete být na stadionu, abyste měli svůj klid.“

„Měl jsem to dost podobné jako Katka,“ poznamenal kanoista Martin Doktor, dvojnásobný zlatý olympijský medailista z Atlanty 1996 a sportovní ředitel Českého olympijského výboru. „Za ty roky jsem přesně věděl, jak dlouho před startem si mám ve walkmanu pustit kazetu. První strana se v jedné písničce zastavila a pak se přehazovala na druhou. Stejně jsem si to pak udělal později na minidisku, nahrál jsem si tam písničky stejně,“ vyprávěl Doktor. „Já jsem takový blázen nebyla,“ reagovala rozesmátá Neumannová.

Doktor vysvětloval. „Jakmile ti to jednou vyjde, tak už podle toho jedeš pořád. Před závodem jsem na to byl až magor, přitom mi to občas i škodilo. Ovšem když mi závod vyšel, myslel jsem si, že mi to hrozně pomáhá,“ říkal. „Časování s sebou nese výsledek: najím se, kdy potřebuju, rozcvičím se a dorazím na start přesně v době, kdy chci. Byl jsem zvyklý, že přijedu 500 metrů nad start, otočím se a vrátím se. Takhle ideálně mi to vyšlo třeba v Atlantě, zato čtyři roky nato v Sydney jsme místo obvyklého startu v devět ráno začínali ve tři odpoledne. Rozhodilo mě to.“

Olympijští šampioni si vyzkoušeli i výrobu kultovních primek ve Frýdku-Místku, tedy opravdovou hodinářskou práci. Jste trpěliví? „Ne. Bylo to vidět, když jsme si zkusili sestavit hodinky,“ pobaveně prohodil Doktor po sérii pokusů a omylů. Neumannová dodávala: „Nemyslím, že bych byla úplně netrpělivá, přisuzuju to spíš zručnosti. Tuhle práci a jemnou mechaniku obdivuju, sama bych na ni nebyla šikovná. Bylo mi trapné před profesionály ukázat svoji neschopnost, že ani nedokážu nasadit ručičku. Říkala jsem, že tam budu zdržovat.“

Doktor měl ještě jiný důvod: „Vlastně jsem na to ani pořádně neviděl, dali mi lupu. Musel jsem přesně vychytat ohnisko, kdy to bylo lupou vidět,“ popisoval. „Když mi navlékli gumičky na prsty, zdálo se mi, že mi všechno klouže. Pak chtěli, abych strčil osičku do takové dírky, jenže se mi klepaly ruce...“

V továrně vznikají také hodinky, které budou provázet olympioniky na jejich cestě do Paříže. Právě Neumannová s Doktorem jsou patrony limitované edice hodinek PRIM Czech Team Paříž. Zlatá barva na nich reprezentuje symboliku výročí 100 let od první zlaté olympijské medaile pro Československo, kterou získal Bedřich Šupčík v roce 1924 ve šplhu na laně. A připomíná i celkový význam sportu pro naši zemi. Na ciferníku je i dominantní prvek siluety české vlajky s nápisem CZE, který zdobí také olympijské oblečení.

A jak vychází porovnání precizní hodinářské práce se sportem? „Ke sportovnímu výkonu taky potřebujete poskládat víc věcí dohromady. Formu, vnější podmínky, trochu štěstí...” vypočítávala Neumannová. Doktor podotkl: „U mistrů hodinářů to není tolik o štěstí, musí jít na přesnost. A na rozdíl od sportovců nemají denní plán, aby nebyli v presu, že musejí něco stihnout.“

Pak se řeč znovu stočila k času ve sportu. „Nejhorší bylo čekání před závody, to bych nejradši vymazala ze svého života,” zdůraznila Neumannová. „Mluvím třeba o odpoledních a večerech před velkými závody, kdy se nebavíte a jste zavření ve svojí bublině. Už nemůžete trénovat a musíte odpočívat. Nebyla se mnou žádná sranda, byla jsem uzavřená sama v sobě.“

Když o tom mluvila, Doktor chápavě přikyvoval. Sám zažíval podobné stavy: „Večer před závody jsem míval dané, co dělám. Radši jsem se hodinu věnoval strečinku, než abych nad něčím přemýšlel. Taký se bojíte, jestli se vám povede usnout. Víte, že když neusnete, závod bude v háji. A druhý den bylo nejhorší odkládání závodu, když se nestartovalo v původně určený termín, na který jsem byl připravený. Najednou to nefungovalo, jak mělo, a musel jsem improvizovat, protože časový plán se zhroutil.“

<https://www.olympijskytym.cz/article/cas-ve-sportu-nejhorsibylyvecerypredzavodyvzpominajiolympiisti-vitezove>